

omnia postponunt, facileque vel integros dies de lana caprina aut gerris ficulis cum sui similibus colloquentes, traducunt. *Λαλία* vero vitium est, quo tenentur ii, qui non solum confabulationibus istis nimis sunt dediti, sed hoc amplius, modum in congressibus tenere nescientes, perpetuo loqui, tacere nunquam, nec vllas aliis loquendi vices tradere solent. Vnde & THEOPHRASTVS *λαλίων* describit per *ἀνερασίαν τῆς λόγου*, sermonis intemperantiam. Sunt praeterea homines, quibus mos est falsa quaedam confingere, quae aliis narrent, iis maxime, qui vanorum nunciorum audiendorum desiderio ducuntur. Graeci fictores istos novorum rumorum *λογοποιοῖς*, ipsum vero vitium *λογοποιίαν* vocabant, quod rursus a THEOPHRASTO describitur, quod sit *σύνθεσις ψευδῶν λόγων καὶ πρᾶξεων*, ὧν θύλεται ὁ λογοποιῶν, *fatiorum dictorumque ad arbitrium ipsius fingentis confectio*.

§. XII. Atque haec quidem vitia omnia, ceteraque, quibus in sermonis usu κατὰ τὸ ὑπερβάλλον peccatur, redarguisse mihi videtur CLEOBVLVS, non tantum τὸ πλῆθος τῶν λόγων, siue multitudinem verborum, reprehendens, sed &, ut audiendi magis, quam loquendi studiosi simus iubens. Maxime tamen αἰδολεσχίαν, siue garrulitatem his monitis improbasse videtur. Nec immerito, cum nihil molestius sit in quotidianis vitae humane commerciis, quam homo garrulus. Patebit id, si per characteres huius vitii, non tantum a THEOPHRASTO sed Q. HORATIO FLACCO * etiam elegantissime designatos, in eius indolem paulo penitus introspeciamus. (Et hic quidem in tali homine notat primo praeter interpellationē occupati, & accessiōē ad ignotū, nugationē de aedificiis publicis: cum quidlibet ille garrulet, *vicos, urbem laudaret*. Innuat quippe, positū hīce hominibus in more esse, de rebus nullius momenti, & ad se parū pertinentibus facere sermones. Deinde proprium iis esse dicit, pertinaciter adherere illis, quibuscum semel descenderunt in colloquia: *Misere, cupis, inquit, abire, iam dudum video: sed nil agis: usque tenebo, prosequar*. Quod rursus summam non potest non procreare molestiam. Accedit in homine eiusmodi laus propria: *si bene me novi, non discum pluris amicum, non varium facies*. Quae ut nunquam non, ita in garrulo cumpri- mis, audientibus perquam molesta est: quod & HORATIVVS innuit, subiiciens: *nunc ego respo: confice: namque instat fatum mihi triste*. Denique & neglectum rerum propriarum, ipsiusque adeo vadimonii desertionem, in illis notat vensusus vates: *casu tunc respondere vadato debebat, quod nifecisset, perdere litem*. Sed cetera, quae hic addi possent, praetermitto: ad foeditatem enim garrulitatis cognoscendam haec sufficiunt. Saltem illud eiusdem Poetae subiticio: *loquaces, si sapiat, sitet, simulatque adoleuerit aetas*. Quod vero loquaces ac garruli causam non habeant, cur sibi forte ob facundiam placeant, PHILONIDES docet, cuius hac de re senarios affert STOBAEVS. ** *ἐν ἅν τις ἔπη πολλά, θαυμάσθη- σεται, ὁ μὴ γὰρ εἰπῶν μᾶλλον ἀνὴρ χρησίμος: non enim ideo, quod multa quis vana effuierit verba, admirationi est prudentibus, sed potius, qui pauca & stilia in medium protulerit*.

* Sat. lib. I.
Sat. IX.

** Sermon.
CXXX.

§. XIII,